

1. kapitola - Plagiát

Nikdy a nikde neexistuje žádná originalita. Žijeme v jistém druhu velké výměny, ve velkém mezitextu, kde kolují nejenom ideje, ale i jazyk. To jediné, co můžeme činit a navyknout si, je jejich kombinování. Při tom všem není vytvořena jediná idea; ideje jsou zde, jsou k dispozici, jsou jako jistý druh velkého trhu ve velké ekonomice. Myšlenky cirkulují a jen v jistém okamžiku jsou zastaveny, jsou srovnány a dojde asi jako ve filmu k jejich montáži. Tím se zároveň stávají předmětem nového díla - jsou tím, co toto dílo vydává.

Citát z *Rolanda Barthes* v eseji *O postmoderním románu Karla Trinkewitze*

2. kapitola – Předmluva

Předmluva

Se science fiction a ženami je to stejné jako s vesmírem. Je nekonečně mnoho paralelních vesmírů (žen). Otázkou pouze je, kterou nohou vstoupit do toho správného vesmíru (ženy) ve správný okamžik. Já osobně se domnívám, že pokud chceme někam vstupovat, tak jediné prostřednictvím prostřední nohy a pokud možno ihned. A to i navzdory tomu, že tato noha není rozeklaná jako vidle, aby šla dobře zarazit do obrovské hromady problémů, které námi navštěvovaný prostor téměř zcela vyplňují.

Měl jsem to štěstí, že jsem s několika svými přáteli byl při tom, když se u nás koncem sedmdesátých let začalo díky Pavlu Poláčkovi prostřednictvím Parconů, fanzinů a SF klubů více méně oficiálně vstupovat do science fiction. Hned při samém vstupu do v té době velice lákavého a tajemného ghetta SF jsem se snažil postupovat a jednat nejenom systematicky, ale i vychytrale. Zatímco všichni kolem mne si během oficiálních scifistických Vánoc dávali za okna svých SF přání a potřeb buď punčochu nebo fusekli, já jsem se vždy pokoušel házet do prostoru za oknem punčocháče.

To, co jsem v těchto punčocháčích od té doby ulovil, naleznete na následujících stránkách. Část z tohoto úlovku se již dříve objevila na stránkách našeho populárně vědeckého tisku. Přiznám se, že mě nejvíce trápila (a stále trápí) izolovanost ghetta science fiction od všeho ostatního. Nejvíce však od exaktní vědy jako takové. Věda a science fiction mají jedno společné: ve svém důsledku znamenají útek od skutečnosti. A vůbec nejhorší je ta skutečnost, že SF nečiní téměř vůbec nic, aby se z pomyslné klece totální izolace dostala. Myslím si, že polistopadový vývoj u nás byl přímo geniální příležitostí, aby se SF jako umělecký žánr, třeba

prostřednictvím Ceny Karla Čapka, hmatatelně zveřejnila a zpřístupnila. Místo radostného vyjití ze stínu vlastní izolace však došlo k ještě důkladnějšímu zabarikádování se v okopech vlastní samolibosti a uspokojení, v poslední době ostentativně proklamovaných založením Akademie SF, fantasy a hororu.

Jednotlivé pasáže knihy nezachovávají smysluplnou lineární strukturu a obsahovou jednotu. Rovněž některé náměty a postřehy se v textech několikrát opakují. Vzhledem k tomu, že SF nemá smysluplnost příliš v oblibě, a že zase na druhé straně opakování je světu kolem nás bytostně vlastní, nepokládám to až za tak velký poklesek. Pokud bys, vážený čtenáři, po přečtení následujících postřehů z tajuplného života SF zvířeny nabyl dojmu, že přemostění SF, vědy a mainstreamu prostřednictvím bypassu spojujícího zdánlivě nespojitelné a neslučitelné je možné, SF ti to nikdy nezapomene. Je to nejenom velice vzdělaná, přitažlivá a příjemná dáma, ale i patřičně vděčná a oddaná společnice. Pokud jste se smířili s tím, že nejste géniové, vrhněte se na vědu a science fiction. Obě dvě smyslné dámy vám poskytnou dostatek seberealizace, satisfakce a uspokojení.

Za umožnění absolvování mého pokusu o spojení zdánlivě nespojitelného patří můj dík Jirkovi Pilchovi, MUDr. Aleši Kovalovi a RNDr. Pavlu Moravčíkovi za jejich cenné rady a připomínky a prof. RNDr. Vojtěchu Mornsteinovi, CSc. z Biofyzikálního ústavu Lékařské fakulty Masarykovy University v Brně za odbornou recenzi textu.

Dittmar Chmelař

3. kapitola - Preludium

PRELUDIUM

BUDIŽ SVĚTLO!

Na počátku všeho byl Semtex a velká prázdnota. Pak došlo k Velkému Třesku, po kterém

Bůh řekl:

"Budiž světlo!"

A rázem nastala tma, která trvá dodnes.

4. kapitola - Věda & SF - část 1. - 3.

Věda &SF

*Science fiction jako vysoce specifický umělecký žánr v literatuře, filmu, malířství a taky ve vědě, byla během celé doby své existence (od roku 1926, kdy vyšlo první číslo časopisu *Amazing Stories*) znevažována, odmítána, zatracována a zakazována. Bylo tomu tak nejenom v bývalých komunistických "impériích" (SF zde bylo pokládáno za politikum takového ražení, že zde SF prostě neměla šanci vůbec přežít), ale taktéž i ve vyspělých západních demokraciích. Ve srovnání se SF byla pornografie (a stále je) pokládána za "kulturní" žánr. Science fiction byla uvržena do ghetta, její zastánci se v něm zabarikádovali a srdnatě se bránili mnohdy ničím nepodloženým argumentům jejích odpůrců. Útočili na ni umělci kvůli její "neuměleckosti", stejně jako vědci kvůli její "nevědeckosti". Vzájemnému vztahu oficiální vědy a science fiction nebylo věnováno příliš pozornosti. Proto ani nemohla být vyřešena základní premisa jejich vzájemného vztahu.*